

Ikea, vásárnap

„A Valódi világban mindenki ronda.”
(Raffael Bouzig)

Vásárnap este van. A feleséggel éppen túlvagyunk egy veszekedésen. Nincs kedvünk beszélgetni. A nappaliban ülünk, és a tévét nézzük, szóltanul. Kint zuhog az eső, sötét van. Egyáltalán nem érdekel a műsor, de most mégis jobban esik a tévét nézni, mint a feleséggel beszélgetni.

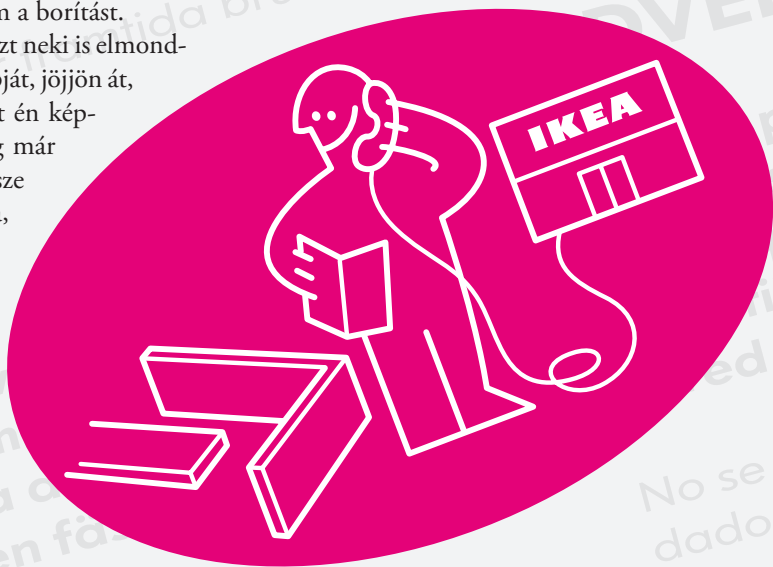
Dél előtt elmentünk az Ikeába. Vásárlás előtt az áruház éttermében svéd húsgombócot és krumplipürét ettünk. A feleségemnek ízlett, nekem nem. Szerintem olyan, mintha fűrészpont ennék. Szerinte ennyi pénzért megéri. Ebéd után az év végi bónuszomból megvettük a katalógus hetvennegyedik és hetvenötödik oldalát, és közben egyfolytában veszekedtünk. Csupa olyasmin, amin minden házaspár, aki az Ikeába jár vásárolni; pirosat válasszunk vagy fekete színűt, befér a szobába vagy nem fér be, mért nem mérted le, te fogod összerakni, rakja össze a faszom, szükségünk van-e rá egyáltalán vagy nincs, nem fér be a kocsiba, de befér.

Délután ötkor értünk haza. Már sötét volt. Nekiláttam összerakni a bútorokat, de csak két fotelig jutottam. A többi összeszerelése túl bonyolult volt, vagy hiányoztak hozzá a csavarok, vagy nem értettem a rajzot, vagy nem volt hozzá szerszámom.

Amíg a bútorokat próbáltam összeszerelni, a feleségem végig ott állt mögöttem, és magyarázott; hogyan kezdjek hozzá a szereléshez, mit hova csavarjak, mikor leszek már készen, miért ezt vettük meg, miért nem egy másik bútort, már nem tetszik a színe, nehogy megkarcoljam a borítást.

Aztán felhívta az anyját, és ugyanezt neki is elmondta. Végül kitalálta, hogy megkéri az apját, jöjjön át, és szerelje össze a bútorokat ő, mert én képtelen vagyok rá. Szerencsére az öreg már ivott, és nem mert autóba ülni. Persze az is lehet, hogy ő is a tévét bámulta, és nem volt kedve felkelni a heverőről, ahol állandóan feküdt.

Most a feleséggel a frissen összeszerelt fotelekben ülünk. Körülöttünk a nappaliban becsomagolt vagy félig összeszerakott bútorok hevernek.

A műsorban, amit nézünk, néhány magyar celeb a dzsungelben túlélőtúrát játszik.

A párás vagy csak a trópusi esőtől víz-es kamera elmosódott képet ad róluk: egy emós lány, egy Britney Spears-hasonmás, három közepesen kigyúrt fickó, egy kifejezéstelen arcú fekete, egy kövér, esetlennek tűnő férfi mélyen ülő malacszemmel, és további három teljesen jelentéktelen alak vitatkozik a sárban. Egyiküket sem ismerem fel. Erről eszembe jut, hogy elmúltam negyven, és az estém nagy részét is számlálk és kimutatók között töltöm a cégnél, ahol dolgozom.

Azt hiszem, éppen az ételen veszekednek, amely a tábor közepén egy félig elmosogatott, inkább mocskos, mint tiszta fémtálban gőzölög.

Az egyik talán három kanállal vett kettő helyett, vagy négyvel három helyett. Ezen veszekednek. A kamerák gyors vágásokkal veszik őket, ahogy naptól vörös, éhezéstől meg a kialvatlanságtól beesett arcuk eltorzul az üvöltözéstől.

Az ételről eszembe jut, hogy a feleségem nem készített vacsorát. Valószínűleg bosszúból, a veszekedés miatt. Egyre éhesebb vagyok.

– Azt hittem, bogarakat kell enniük – szólal meg váratlanul a feleségem.

– Tényleg?

– Igen, igen. Pont ez a lényeg. Egyedül vannak a dzsungelben, és azt esznek, amit össze tudnak szedni – magyarázza lelkesen.

Nekem nem úgy tűnt, mintha bogarak lettek volna tálban, de már nincs időm, hogy újra megkérdezzem, mert a fekete fickó beleüvölti a kamerába: „kocsog”.

– Te értetted? – kérdezem a feleségemtől.

Nem válaszol. Meredten bámulja a képernyőt. Nem mozdul. Határozottan az az érzésem támad, hogy halott. Magamban jót nevetek ezen.

Közben a celebek újra összevesznek valamin, de az is lehet, hogy az előbbi vita folytatódik az étel miatt. Valamennyien a lábos körül állnak, miközben az egyik kigyúrt tetovált férfi hevesen magyaráz valamiről a többieknek. A szereplőkre erősített mikrofonok erősen torzítanak az artikulálatlan üvöltésüktől. Hiába hangosítom fel a tévét, néhány szón kívül – ez többnyire a *kocsog* – semmit sem értek.

Bizonyára a szerkesztő sem érti, mert a képernyő alján feliratok jelennek meg. A feliratozásból aztán megtudom; a celebek a korrektségről beszélnek, meg arról, hogy ott a dzsungelben meg kell őrizniük az arcukat, amit otthon kialakítottak. Úgy látom, hogy ez nehezen megy nekik; hirtelen az egyik tetovált karú celeb belerúg a tálba, mire az rizs- vagy babszemeket fröcskölve maga körül berepül a bokrok közé. A szanaszét repülő bab- vagy rizsszemek látványától egyre éhesebb vagyok, és az éhségtől egyre idegesebb is.

A Britney Spears-hasonmás elkezd zokogni, közben maga elé tartja a karját és egy alig észrevehető vörös színű pöttyöt mutogat a többieknek. Valami olyasmit mond, hogy megcsípte egy rovar, és közben a földet rugdossa. Feltételezem, a szerencsétlen bogár tetemét tapossa egyre mélyebbre a sárba. Erre az eddig feltűnően passzív fekete hajú emós lány fakad sírva, és hisztérikus hangon azt üvölti, hogy a féreg idegmérget fecskendezett a Britney Spears-hasonmás bőre alá. A hirtelen eleredő trópusi esőtől vagy a könnyeitől vékony, masszatos csíkban folyik végig az arcán a szemfesték. Már hisztérikusan zokog. A műsor végén néhányan még mindig a Britney Spears-hasonmást vigasztalják, és arról beszélgetnek, hogy ott a dzsungelben is korrektnek kell lenni.

A túlélőshow után a hírek jönnek, amikor megszólal a feleségem. A hangja nagyon távolinak és idegennek tűnik: – A többi bútort mikor rakod össze?

Egy ideig nem válaszolok, mert ex playmate-eket mutatnak, akik pornózni kezdtek.

– Később.

Új bejátszás következik. Ezúttal féllábú úszókról.

– Mikor később?

– Nem tudom. Esetleg ma vagy holnap... mit tudom én.

Felém fordul, de nem szólal meg. Csendben bámuljuk tovább a tévét.

Az időjárás-jelentés alatt felállok, és kimegyek a szobából. A feleségem utánam szól: – Hová mész?

– A konyhába. Csinálok egy szendvicset magamnak, ha már vacsora nincs. – Eszemben sincs megkérdezni, hogy kér-e ő is egyet.

Nem válaszol. Nézi tovább a tévét.

Kinyitom a hűtő ajtaját. Bámulom a felvágottakat, a sajtot, egy megbontott doboz tejet, két doboz joghurtot. Mellettük kompaktfóliában lazac. Ezt is ma vettük az Ikeában. Már kiolvadt egy kicsit, és most vörös lében úszik. A lazacot szántuk vacsorának.

Érzem, hogy lassan elmegy az étvágyam. Becsukom a hűtő ajtaját, odamegyek a bárpulthoz, ahová az új késkészletet tettem. Azt is ma vettük, azt is az Ikeában. Ha jól emlékszem a katalógus hetvenötödik oldalán volt róla egy fotó. Nyolcféle konyhakés, svédacélból, világos színű bükkfa tartóban. A nyelük ugyancsak bükkfából, színük megegyezik a tartóéval. Kiválasztom a leghosszabb pengéjű konyhakést. Azt, amelyiknek a leírás szerint nem vágó, hanem szúrópengéje van, vércsatornával. Úgy látom, elég hosszú ahhoz, hogy átszúrja a fotelt, a feleségem mellkasával együtt. Előlről leszúrni nem lenne bátorságom.

A feleségem még mindig a tévét nézi az új fotelből, háttal a nappali bejáratának. A krimikben meg a kalandregényekben, amelyeket néha esténként meg a metron munkába menet olvasok, arany szabály, hogy az ember soha ne üljön háttal a bejáratnak. A feleségem nem olvas krimiket.

A kést teljes erőből belevágom a fotelba, de hirtelen megakad valamiben. Egy acélkatrész, rugó, vagy a fene se tudja, mi lehet, ami felfogja a szúrást. Hallom, ahogy a fém megcsikordul a fémen. Megpróbálok előrenyomni a kést. Mivel nem sikerül, kihúzni. De nem mozdul. Elforgatom, hátha így ki tudom szabadítani. Éles hangot hallok. A kés pengéje középen eltört. A feleségem a zajra, vagy talán a matatásomra hátra fordul. – Mi a fenét csinálsz? – Hirtelen eszembe jut, hogy a börtönben megerősökök az embert és mindenféle más gusztustalan dolgot művelnek vele. Szar a kaja, nagyon korán kell kelni, állandóak a verekedések, az örök szadisták és állítólag mindegyik jobbikos. Az erősebb rabok elveszik az ember csomagját, adót kell fizetni a bandáknak, a rabok csak kulturális műsorokat meg rajzfilmeket nézhetnek, és havonta egyszer fogadhatnak látogatót. Bár ez utóbbit nem is bánám.

– Semmit – vetem oda neki.

Nem merek ott maradni mögötte. A pengét otthagynom a fotel háttámlájában. A szövetet egy gyors mozdulattal eligazgatom. A kés maradványát becsúszatom a fotel alá. Aztán visszaülök a helyemre és bámulom a tévét.

